

[Erlendsson.]

bringes til ophør, og at det må ske på en rolig og værdig måde.

Grethe Philip (RV):

Siden folketingsdebatten om Christiania den 10. april sidste år har diskussionen om Christiania bølget frem og tilbage og optaget mange sind.

Utallige debatter har der været ført både privat mand og mand imellem og offentligt. Jeg synes, det har været karakteristisk, at det har været meget svært at få hold på, hvad Christiania egentlig er, og hvad det står for, måske fordi forholdene derude har været i stadig bevægelse og ændring.

Det har gennemgående været småt med konkrete oplysninger om, hvor mange der bor i Christiania, hvad det er for mennesker, og hvad de foretager sig; jeg tænker her særligt på, hvem der har erhvervsarbejde, om det er i eller uden for Christiania osv.

Christianitterne selv kunne på et tidligere tidspunkt være gået ind med konkrete oplysninger, bl. a. om beboernes antal og aldersfordeling og dets variation i årets løb. De kunne også være gået ind med bestemte oplysninger om, hvor mange børn der bor derude med eller uden forældre. Det har de åbenbart været uvillige til, og jeg tror, det har skadet sagen.

Fra modstandernes side har der været en stribe af fejlagtige og ind imellem ganske hædefulde indlæg, bl. a. om de børn, der har været bosat derude, en tid uden forældrenes billigelse, om misbrug af narkotika, om klasseforskelle, om sundhedsfare osv. Det har været meget ubehageligt at følge, hvor tit der er givet direkte vildledende oplysninger.

Debatten har været overordentlig følelsesladet. Jeg ved, at der sidder nogle rundt omkring i landet, der undrer sig over, at der er brugt så megen tid netop på denne debat. Jeg tror, det er, fordi de ikke rigtig forstår, hvad det egentlig drejer sig om. Forklaringen ligger nok i, at hele problemet omkring Christiania rejser mange spørgsmål. Filosofen Peter Kemp skriver i går, den 24. ds., i Politikens kronik under titlen „Christiania som symbol“, at Christiania er symbol for vor tvivl om de veje, vi skal gå for at hjælpe hinanden. Jeg synes, det er meget fint udtrykt. Han siger også: „Er vi gået for langt?“ og giver forskellige eksempler på

spørgsmål, hvor der rejser sig tvivl om, hvorvidt vi er gået for langt. Jeg kan tilføje, at det er et spørgsmål, der rejses med stigende styrke, når man taler om institutionsanbringelse af børn, unge og kriminelle.

Jeg kunne også sige, at vi i Christiania ser nye værdinormer i retning af mindre prestigejag, lavere ambitionsniveau, et mere afslappet forhold til materielle goder, som bl. a. giver sig udtryk i en så enkel ting som ønsket om genbrug.

Personlig har jeg aldrig kunnet lide udtrykket, at Christiania skulle være et socialt eksperiment. Jeg synes, det giver forkerte associationer i retning af, at der er tale om et videnskabeligt eksperiment, og det er der jo slet ikke. Derimod er der tale om, at vi indvinder nogle erfaringer om, hvordan de såkaldt svage medborgere kan få støtte under helt andre former, end vi er vant til. Jeg henviser her til udsagn, der kommer fra kapaciteter som direktøren for Københavns børne- og ungdomsforsorgsdirektorat, Ernst Larsen, professor i kriminologi, Karl O. Christiansen, og pastor Ole Jensen, chef for Kirkens Korshær. Alle tre taler ud fra hvert deres erfaringsområde, og de fortæller om noget værdifuldt, der er vokset op derude, og som vi kan lære meget af. Jeg synes det er udtalelser, som vi ikke uden videre kan sidde overhørig.

Der er grundlæggende problemer i vort samfund, og det er noget, vi stadig skal holde frem i vores bevidsthed, det er noget, vi stadig skal underkaste en selvransagelse, naturligvis med henblik på at komme frem til stadig bedre løsninger.

Jeg tror ikke, Christiania i sig selv kan løse disse grundlæggende problemer i vort samfund, men det kan måske være et bidrag til at give os et fingerpeg om nye ting, om nye synspunkter.

Alt dette gør efter min mening, at vi ikke sådan uden videre kan kaste Christiania over bord som noget, der var uden interesse, nogle vil sige noget, der var direkte skadeligt. Jeg synes, der er var grund til at overveje, om noget af det værdifulde kan leve videre under en eller anden form.

På længere sigt kan Christiania ikke fortsætte. Området må ifølge dets placering naturligt overgå til Københavns kommune, og det må være Københavns kommune, der under behørigt hensyn til lovgivningen og